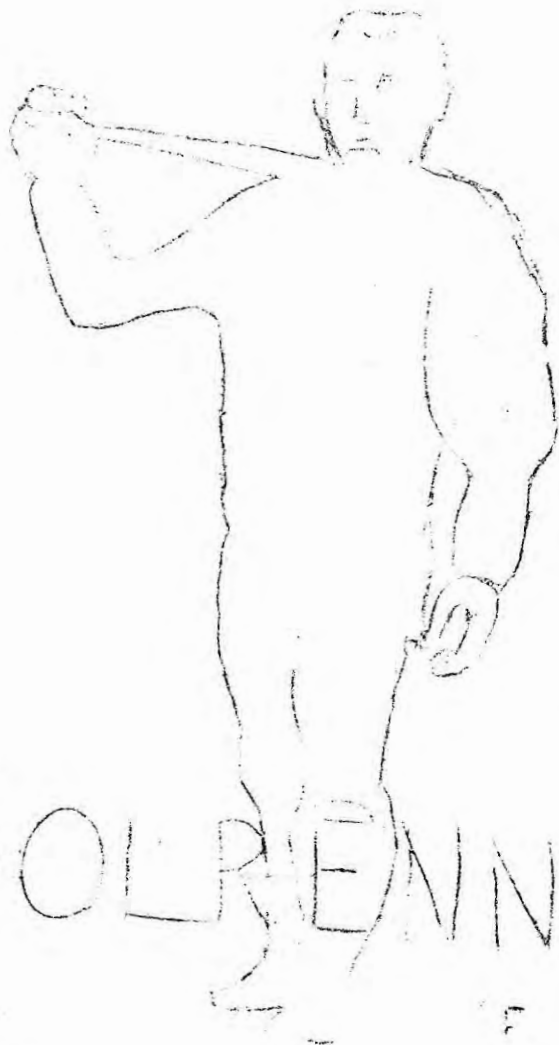

Diskusplastid for
AKP (M-1) i
Hordaland

SOLRØNNING

MARS-APR 1975

Noe rot i sidenummerering

1. MAI OG KVINNEFRONTEN

FAGLIG FØRSTE MAI-FRONT, HVA ER NÅ DET?

Og det spør du medlemmer av AKP om? Det vet vi vel.

Ja, jeg tror dere vet det. Men jeg tror og har erfaring for at vi sjelden trekker fram denne viten når vi skal vurdere Kvinnefronten(KF) og 1.mai. Vi begynner med all slags "luring" på om vi kan gå inn for at KF skal gå i bare dette toget, om ikke mange medlemmer vil skremmes fordi de vet at AKP-ere er aktive i Faglig Første Mai-Front(FFF) osv. osv.

Faglig Første Mai-Front er en front som samler personer, grupper og organisasjoner som vil bruke 1.mai til å kjempe for sine krav.

Fronten legger stor vekt på at det er disse gruppene og organisasjonene som sjøl utformer sine paroler utfra det grunnlag og de kamperfaringer de har. Dette er i tråd med FFFs grunnleggende prinsipp at det bare er folks egen kamp som nytter. En parole som: Kvinnenes kamp -arbeiderbevegelsens sak sier i grunn: Stol på fagbevegelsen, vi skal ordne opp for dere. Den sier ikke at det er kvinnene sjøå som må reise kampen i fagbevegelsen. Den er typisk for sosialdemokratiets "kvinnekamp." Kvinner kjemp for egne krav, er ingen god hovedparole for kvinnekampen, men den uttrykker en riktig politikk.

At folk sjøl må kjempe er bare en side av FFFs politikk. Et annet og like grunnleggende trekk er at denne kampen bare nytter hvis folk står sammen. Enheten mellom gruppene uttrykkes ved at de sammen diskuterer politisk grunnlag og paroler og går sammen i toget, organisatorisk kommer den til uttrykk i en valgt ledelse og møter for fronten.

En av hovedparolene er: For et sosialistisk Norge-bare folkets egen kamp gir seier. Dette gir perspektiver utover den kampen de ulike gruppene fører i dag. Samtidig er det klart at det ikke er noen betingelse for å delta i fronten at en støtter samtlige hovedparoler. Organisasjonene oppfordres til å slutte seg til de hovedparoler de kan og reservere seg fra de andre.

- DET ER OPPLAGT AT KVINNEFRONTEN BØR SLUTTE SEG TIL FAGLIG FØRSTE MAI FRONT

For det første: 1. mai er en kampdag, for arbeiderklassen og de undertrykte gruppene. Viktige dagskrav har vært reist med kraft av arbeiderklassens menn og kvinner før, slik som kravet om 8 timers dag. 1. mai er spesielt viktig for å vise at Kvinnefronten prioriterer arbeiderkvinnens krav høyest. Fem av de sju hovedparolene 8.mars gikk direkte på krav som er sentrale for arbeiderklassens kvinner. Tariffoppgjøret og faglig politikk er høyt prioritert i KF, 1. mai er en bra dag for å vise dette.

KF tar klart avstand fra Bergen kommunes daghjemspolitik, 1. mai kan vi vise vanlige kvinner i Bergen at vi gjør det. De tror gjerne at vi retter kampen vår mot mannen og kjemper hardest for å ligge øverst!

HVORFOR DET ER VIKTIG AT KVINNEFRONTEN GÅR SOM ORGANISASJON

Mange KF-ere sier at det er viktig at kvinnekrav reises 1. mai, de vil sjøl gå i FFF-tog, men de vil ikke at KF skal markere seg som organisasjon. Mange partimedlemmer mente det samme i fjor da vi diskuterte 1. mai. Dette har jeg i grunnen alt sagt noe om. Det er en grov undervurdering av den organiserte kvinnekampen å ikke se at det er svært viktig å vise at det finnes en organisasjon som reiser sentrale kvinnekrav og kjemper for dem.

Utallige tror at Sirene og Kvinnefronten er det samme.

Hvor skal interesserte kvinner henvende seg etter 1. mai? Til FFFs kvinneseksjon?

Gatene er fulle av folk 1. mai. De bør se at det er KF som er den kraftfulle kvinneorganisasjonen. Synd om Claragrappa skal stå som den eneste kvinneorganisasjonen som markerer seg 1. mai. For det er jo svært sannsynlig at de kan godta det sosialistiske Samorg-toget!

For oss er edt innlysende at en diskusjon om 1. mai vil være med å utvikle fronten. Fronten "tåler" og trenger politisk kamp, det lærte vi 8. mars!

DET ER INGEN PROBLEMER MED TILSLUTNING UTFRA KF'S PLATTFORM

KF er en partipolitisk uavhengig organisasjon, som mållag, fagforeninger, anti-imperialistiske organisasjoner.

Parolen om at bare egen kamp nytter er helt i pakt med KF's politikk og praksis.

"Kvinnefronten vil samarbeide med andre organisasjoner og grupperinger som fremmer de krav vi gjør." heter det i plattformen.

Med utgangspunkt i plattformen vil vi kunne slutte oss til mange av parolene, med utgangspunkt i KF's praksis vil vi kunne slutte oss til de fleste av parolene.

FAGLIG FØRSTE MAI FRONT ER ENESTE ALTERNATIV

Det er opplagt at Samorg-toget ikke er aktuelt for oss. Gjennom abortkampen er AP's politikk bra avslørt for KF-erne, forståelsen for at dette partiet er gjennomgående kvinnefiendtlig er sterkt økende. (Oljepolitikken.)

SV går i Samorg-toget. Finner de på en vri i siste liten, går vi mot å støtte et partitog utfra KF's grunnlag og utfra SV's politikk overfor KF (8. mars)

Det er reelt, og det ser KF-erne, at valget står mellom å gå i FFF-toget og ikke å aksjonere 1. mai i det hele tatt.

ARGUMENTER MOT TILSLUTNING OG HVORDAN VI MØTER DEM

Vi vil møte politisk argumenter mot tilslutning. De kan lett tilbakevises: det er ikke noe i KF's politikk og i FFF's politikk som gjør det umulig. Det er sterke politiske argumenter for tilslutning.

Den viktigste argumentasjonen vil være av taktisk karakter:

- "politikken i dette er rett, men fronten forstår det ikke."

- "Folk utafor har feilaktige forestillinger om 1. mai, vå skremmer og hindrer rekrittering."

I år vil antagelig denne argumentasjonen føres videre slik:

-"Ja, hadde det ikke vært for 8. mars, så ville jeg gått inn for 1. mai. Men nå har vi nettopp vært ute i hardt vær, hverken vi eller ryktet vårt tåler mer."

Denne argumentasjonen vil vi møte på ulike nivåer, både i fronten og partiet. Kvinnekonferansen på nyåret var entydig på spørsmålet om 1. mai, men forsiktighet og tilbakeholdenhet i måten vi kjemper for denne linja på avslører i grunnen at vi ikke virkelig har sett hvor viktig det er for KF å stå fram 1. mai.

Den viktigste lærdommen av 8. mars er vel nettopp at kamp-linja er den rette. Vi var litt i tvil om vi skulle kjøre hardt på kjernen i politikken: Claragrupper. Fronten hadde ikke nivå... Og det var først da vi gjorde det at folk ble mobilisert på saken. Rent bortsett fra at framskredne frontmedlemmer selvfølgelig argumenterte klart og politisk før vi gjorde det.

Det er erfaringene fra 8. mars som må brukes mot taktiske innvendinger.

KF er en kamporganisasjon. Vi må regne med å bli angrepet når vi tar kampen opp. Det så vi 8. mars, og vi har sett det etter 8. mars: BA har vært ute med hets mot abortpolitikken vår, hets produsert på høyeste hold i AP.

8. mars lærte vi litt om hvor fienden er, at den blant annet er representert i Samarbeidsutvalget ved Claragrupper.

Til argumentet at situasjonen ville vært gunstigere uten 8. mars, er det bare en ting å svare: Vi ville blitt angrepet av de som motarbeider oss uansett! Det er bare en offensiv politikk som kan styrke oss. Hvis KF er taus 1. mai, vil Claragrupper virkelig ha oppnådd noe.

Like sikkert som vi blir angrepet, like sikkert er det at kommunisthets vil bli brukt i angrepet. Dette må vi virkelig diskutere i fronten. Fienden vil prøve å splitte ved å skape mistillit til AKP'erne i fronten. Vi må vise at dette er et angrep først og fremst på KF. Vi må forberede fronten på det.

1. mai vil argumentet være:

-"FFF er et AKP-tog. Om det ikke direkte er det, går det mange AKP'ere der."

Til dette svarer vi ikke unnskylde og "unnskylder" at AKP støtter FFF. Vi bør si hvorfor vi gjør det og spørre Køyne hva de svarer når KF kalles en AKP-front.

Les det Dinitrov skriver om fronten og partiet i "Enhetsfronten og folkefrontens problemer" sidene 112-117 og 58-61. Det er bra og nødvendig at AKP går i spissen for å reise klassekampen 1. mai.

Det er bra og nødvendig at AKP'erne i KF går i spissen i arbeidet.

Våre egne svakheter kom klart til syne i 8. mars-arbeidet. 1. mai-arbeidet må vi lære av disse feilene og av de feilene vi gjorde i fjor før 1. mai. Da gjorde vi i virkeligheten et halvhjertet forsøk på å få KF ned 1. mai. Det er ikke tilstrekkelig å gjøre et forsøk på å reise forslaget, ta en kamp på fellesmøtetlo. april og slå seg til ro med det. Dette er en høyrelinje, i grunnen en forsonlig linje, ikke en kamplinje.

Vi må også unngå å være byråkratiske i tenkinga: "Vi kan ikke ta det opp i gruppa, har ikke planlagt gruppenøte..."

HVA BETYR DETTE FOR DEG?

Hvis du ikke er KF-er- diskuter det med partimedlemmer som er KF-ere og med andre KF-ere.

Hvis du er KF-er:

- Prioriter denne kampen så høyt du kan. Ta deg først litt tid til å tenke gjennom politikken. Les FFFS bulletin grundig, gå gjennom KFS plattform.
- Gjør det du kan for å få et møte i gruppa di on 1. mai. Ingen KF-ere bør stille uforberedt 10. april. Det er udemokratisk. Det er en god ide også å samle gruppa en stund før seminaret 3. april begynner (Samme kvelden altså.)
- Legg ellers en plan sammen med de du jobber med for å vinne folk for kamplinja i denne saken. Vis ansvar for passive grupper. Tenk gjennom det KF-distriktet du er organisert i.
- husk seminaret on 1. mai 3. april og mobiliser til det.

KF I OSLO HAR SLUTTET SEG TIL FFF

Det gjorde de med solid flertall på fellesmøte 18.3. Her er vedtaket deres, det gir en ide om hvordan vi bør gjøre det:.

KF i Oslo ønsker å markere sin politikk 1. mai ved å delta i 1.mai-demonstrasjon. + ønsker å markere solidaritet med andre grupper.

1 KF stiller flg. krav som forutsetning for tilslutning:

a) Det politiske innholdet i toget må samsvare med vår politikk.

b) KF krever reservasjonsrett m.h.t. de paroler i toget vi som org. ikke kan ta stilling til.

c) KF krever å få gå i egen seksjon.

d) KF kan ikke tilslutte seg valgkamp og partitog som ikke tar sitt utgangspunkt i å bygge på bredde i den progressive bevegelsen.

II KF vil delta i toget med følgende hovedparoler:

(Stort sett våre 8. mars-paroler /noen til)

III KF i Oslo slutter seg til FFF 75 utfra at toget oppfyller KFS premisser.

IV KF i Oslo søker ikke om å få delta i OSLO Faglig Samorganisasjons t og, da toget ikke oppfyller KFS premisser for å gå i tog.

V KF i OSLO skal ha eget arrangement med apeller, kultur etc. ved siden av å gå i toget.

VI I tråd med vedtaket oppfordres lokale KF-grupper i Oslo/Akershus til å slutte seg til de lokale FFF-enes arbeid.

Kamphilsen fra Kvinneansvarlig i DS

Korte rapporter rablet ned på et papir og levert på partikontoret er til stor hjelp i arbeidet.

PS.: Fellesmøtet i Oslo valgte en 1.mai-komite til å lage ferdig vedtaket, jobbe ut hovedparolene og komme med forslag til mobilisering.

For innspurten i 1.-maiarbeidet:

HOVD FAST VED D E RIKTIGE HOVEDLINJA I ARBEIDET
- MOBILISER N EGET TIL KLASSEKAMPENE 1.MAI !

Vi har kommet godt i gang med 1.mai forberedelsene. Det er allerede klart at det blir tog på flere steder i fylket enn i fjor. I Bergen er vi godt i gang med oppbyggingen av Faglig 1.maifront. De fleste lokalkomiteene er opprettet og en del sekjersonskomiteer er kommet i arbeid. Vi har etablert et sekretariat.

Tendensen er at medlemmene i AKP, i NKS og i Rød Ungdom viser en klar holdning når det gjelder å jobbe for klassekampinjen 1.-maiarbeidet. SV's klare holdning med å gå innfor enhet med DNA i samorg, (i Hordaland gjelder dette Odda, Askøy, Stord og Bergen), har ikke skapt noen usikkerhet i våre rekker.

Men vi er ennå bare begynt arbeidet. Det er tida fra nå av og fram til 1.mai som vil bli avgjørende. Skal vi få 2.000 i Faglig 1.maifront i Bergen og mange store tog ellers i fylket så må vi jobbe hardt og etter en rett politikk. Hvilke saker blir viktige ?

1. FORTSETT KAMPEN MOT OPORTUNISMEN !

Den høyreorienterte delen av SV har brukt tida godt siden forrige 1.mai. Flere og flere SV-ere svelger i dag svindelargumentet om at "progressive ikke må isolere seg fra arbeiderklassen 1.mai." Det politiske grunnlaget blir skjovet under teppet. Skulle vi kanskje lett være å isolere oss fra "arbeiderklassen" (dvs. DNA/LO-toppene) under BEC-kampen ? Det hele er bare fraser for å dekke over sakens realiteter. En snusket hestehandel mellom SV-ere som Rolf Dahl og Galgerud, Oscar Danielsen, John Andersen og Sigurd Solversonen på den ene side og Aspengren & Co på den andre om posisjoner og makt innenfor LO-ledelsen. Det er direkte tragisk at så mange ørlige SV-ere lar seg lure ned på slikt klassesvik ! For oss er det bare en ting å gjøre: Føre kampen for klassekampinja videre ! SV-ledelsen kan ikke hindre at 1.mai skal bli en rød dag !

2. BEKJEMP SEKTERISKE TENDENSER I VÅRT EGET ARBEID - MOBILISER BREITT !

Vi hevder i teorien at 1.mai skal være en kampdag der hovedsaken er å markere arbeidsfolks egne krav ! Vi går innfor prinsippet om reservasjonsretten fordi vi mener det er et riktig prinsipp, et prinsipp som styrker kampen mot monopolene og imperiismen, og som styrker enheten i folkets rekker. Vi går innfor å mobilisere vanlige folk utfra deres nest nærliggende kampkrav, vi driver ikke bare med allmenne proklamasjoner om "enhet mot kapitalmakten" ! Vi vil at de arbeidsfolkene som har stiftet "Blåsbort vel" - som en SV-er så foraktelig skrev en gang - skal gå i det progressive 1.mai-toget med sine paroler om flere daghjemsplasser, mot dyrtida osv.

Hvordan setter vi denne linja ut i livet ? Det er nye som taler for at hovedsakhetene våre hittil har ligget her. Vi har en tendens til å tenke sjablongmessig, "Faglig 1.maifront er til for oss nå-ere og noen få til og kanskje etpar SV-ere" Dette er feil tenkt, kanerater ! Faglig 1.maifront må bli et spørsmål for massene. Hvordan skal vi kunne bekjenne ideene om at FFF er AKP's tog når vi sjøl ikke jobber hardt for å få med fagforeninger, Kvinnefronten, velforeninger osv. Og har vi ikke en tendens til å anse enkelte krav for små og uviktige når de vitterlig er livsviktige for mange vanlige folk. Kravet om daghjemsplasser, kravet om at 70 stillinger på Haukeland ikke skal fjernes er gode eksempler. Mener vi eller mener vi ikke at folk som mener at FFF er stedet der kampsaker som disse skal markeres 1.mai er velkomne sjøl om de kanskje ikke veit så mye om oljepolitikken, Vietnam og kampen for sosialismen. Faglig 1.maifront 1975 kan bli et andre skritt på veien for mange som i dag "bare" er villig til å sloss for egne og andre arbeidsfolks interesser. Slik må vi tenke om vi skal komme videre nå ! Stillingskravene - diskuter 1.mai med folk, vis at kampkrafta må markeres 1.mai og at FFF er eneste progressive alternativet !

3. STYRK LOKALKOMITEERNES SJØLSTENDIGE KARAКТER !

Vi har nå fått opprette mange lokalkomiteer. De fleste - men ikke alle - består av ulære og uorganiserte. Vi må trekke flere uorganiserte med, vi må aktivisere de uorganiserte som alt er med. Dette er et spørsmål om demokratisk arbeidsstil og om vi stoler på massene. Vi må ta oss tid og diskutere politikk med folk, vi må hjelpe folk med å gjennomføre praktiske oppgaver, male plakater, plakatklistring, lage standsbukker, holde appeller, gjennomføre underskriftskampanje osv. Det å bli med å samle underskrifter for FFF er et stort skritt for mange, vi må hjelpe de til å ta det skrittet.

Dette med lokalkomiteene kan ikke understrekes for kraftig. De kan bli nektige redskaper for å komme videre ut blant folk, til å få utformet lokal politikk og til å få "arbeidskraft". Men de kan også bli kalk på et partilag som stinker av sjøltålfreds sektarisme. La oss jobbe for at det skal bli det første.

4. STYRK DET FAGLIGE ARBEIDET !

En stor faglig seksjon er det viktigste delmålet i 1.maiarbeidet vårt i år. Og det er en oppgave som alle FFF-aktivister skal bidra med å løse. Alle har muligheter på en eller annen måte til å styrke det faglige innslaget i Faglig 1.mai-front. For mange vil bedriftsutdeling være en mulighet, faglig seksjon setter nå igang en underskriftskampanje blant fagorganiserte som alle lokalkomiteer skal jobbe med. De fleste av oss kjenner fagorganiserte som vi kan få trekt med i Faglig 1.mai-front. Da bør vi gjøre det ! Stiftelsesmøtet for faglig seksjon blir viktig.

5. 1.MAI OG STØTTEN TIL VERDENS FOLKS KAMP MOT IMPERIALISMEN !

1.Mai er en dag for internasjonal solidaritet med de som kjemper mot supernaktene. Det er slått fast i parolegrunnlaget til Faglig 1.mai-front. Men heller ikke på dette området kan vi nøye oss med allmenne proklamasjoner. Hva betyr kampen mot imperialismen konkret i dagens situasjon ? Hovedspørsmålet er ubetinget støtten til de indokinesiske folkene som holder på å slutføre sin voldige kamp for å frigjøre landene sine. USA-marionettene i Saigon og Phom Penh skal en gang for alle kastes på havet, (eller hvor det nå er de her pengene sine). Dette er en seier av verdenshistorisk betydning. For oss i Norge betyr det for det første at vi styrke arbeidet for å få regjeringa til å anerkjenne PRR og GRUNC straks ! For det andre må vi se nærmere på de indokinesiske folkenes kamperfaringer. Hva sier f.eks. Sovjets rolle i Kambodsja oss om dette landets internasjonale karakter. Et ynkelig dobbeltspill. Først nå - etter at Lon Nol har forlatt Kambodsja - har quislingabbasaden i Moskva fått beskjed om å stenge. Ikke et rødt ore har den kambodsjanske frigjøringskræfta fått av "hovedkrafta" i kampen mot imperialismen..

Disse skenene må fram i Faglig 1.mai-front. Kravet om norsk anerkjennelse av PRR og GRUNC må gjøres til et kampspørsmål for alle progressive 1.mai. Vi må avsløre Sovjets rolle og reise kampen mot begge supernaktene !

Så er det bare å riste den siste påskesnoen av seg da, kamrater, og sette i gang.

FRAM FOR EN RØD 1.MAI 1975 !!

TIL SPØRSMÅLET OM UTPLASERINGAR

I laget vårt, som er eit kulturlag, har me drøfta dette spørsmålet fleire gonger før. Og det var greitt, me såg det nødvendige i at dette vart gjort. Kva spørsmålet derimot hadde å seia for oss sjølve konkret, gjekk me lettare over.

Når me nå ser tilbake, er det tydelegat me såg mykje på det berre som ei propagandamelding. "Rett augo mot arbeidarklassen". Konkret vart me først i å stilla spørsmålet om kva dette hadde å seia for laget sitt arbeid. (Altså ikkje: Kva får dette å seia for mitt eige yrkesval?).

Dette viser seg å ha vore det gjennomgåande i andre lag og. Overflytta kameratar har også oppfatta spørsmålet som eit propagandauttjør.

Første smålagsmøte etter nyttår var ein god start. Me tok for oss kvar einskild i laget og spurde korleis han/ho kunne retta seg meir inn på arbeidarklassen. På dette møtet var me ikkje så mange, men for dei framkomte vart det ei utdjuping av korleis dei som alt står på verkstadgolvet kunne fungera betre i foreningspolitisk samanheng, og kva tillempingar som måtte til for at dei andre i alle fall skulle kunna få tid til høvelege (for personen) deltidsgjorbar. Ingen UP.

På det etterfølgjande storlagsmøtet kom spørsmålet om baseområde meir fram. Diskusjonen på kvifor nettopp dei utpeika (BO) var dei rette, burde nok vore meir drøfta. Kvifor ikkje konkurransestruga industri og jordbruk? Me hadde gode diskusjonar som likevel sjeldan kom lenger enn til det generelle, og det var tydeleg at spørsmålet måtte drøftast vidare i smålaga. Her melde det seg up.

Neste smålagsmøte viste at for mange (som hadde mist somme tidlegare møte), var det ei forståing av at dette var propaganda, og ikkje ein målretta kampanje.

Det vart reist spørsmål om kampanjen skulle oppfattast som eit "bør" eller eit "skal". Det såg ut til å vera semje på at det måtte vera "bør", "skal" ville vore ei venstreline.

Ein kamerat spurde om me var tilfreds med å ha drøfta dette 3-4 gongar utan resultat? Det var ingen. Det vart så reist som forslag til dagsorden at me skulle konsentrera oss om ein person, og sjå etter kvifor han burde gå ut i ind. Valet fall på J.

Fordi: J: Eg tenar dårleg. Han dårleg disipling Er bokorm, utan å vera det godt nok. Lite kontakt med arbeidsfolk.
Andre: Du kunne få retta liberalistiske feil.

P: peika på at alle berre grov seg ned i det negative, ingen hadde peika på kva for ein utmerka person J var og kva han kunne tilføra ein arbeidsplass: J er god til å argumentera.

Han er djerv til å få fram motseiingar. Har vore flink til på kort tid å setja seg raskt inn i eit nytt arbeidsfelt.

Det må altså ikkje verða eit spørsmål om individualisme, om: kva kan eg læra? Men ein må stilla spørsmålet skarpt: Kva er det som må gjerast?

Møtet slutta her, og me var samde om å koma tilbake til spørsmålet.

Etterskrift frå referentane.

Det er tydeleg at me heile tida har vore redde for å ta kamp og konfrontasjonar med borgarlege idear. Vanskeleg å gå i gang å granska andre og køyra dei på desse spørsmåla. Visste folk om at desse ønskjene kunne koma då dei gjekk inn? Burde spørsmålet vore lufta på grunnsirklane?

Eit viktig punkt vil og vera å sjå kor langt folk er komne. Kva sjansar har ein til etableringslån når gamal gjeld er stor, og løna berre er eit gjennomsnitt i industrien?

Heile problematikken går vel på ei forståing (og vurdering) av nødvendighet. Ein kan stilla spørsmålet: Kva ville folk gjort om landet vart okkupert? Byrja å forma ut ei propagandaparole?

P■ og P■.

KORT OPRESUMMERING AV PROLETARISERINGSDISKUSJONENE I PARTILAGET VÅRT. (saksa frå ein lagsdiskusjon).

På årsmøtet i fylkespartiet vårt kom det fram at det viktigste uttrykk for høyretendensene i partiet må ha vært mangelen på langsiktig strategisk linje for partibyggingen. Resultatet av dette har vært skjev rekruttering til partiet, med brennpunkt i manglende forståelse av arbeiderklassen som den viktigste klassen:

"Folkets demokratiske diktatur har behov for å bli ledet av arbeiderklassen. For bare arbeiderklassen kan være framsynt, uselvisk og grundig revolusjonær. Hele revolusjonens historie viser at hvis arbeiderklassens ledelse mangler, lider revolusjonen skipbrudd, men med arbeiderklassen som ledende vinner revolusjonen seier." (Mao, sit.bok, s. 43). For oss dreier altså dette seg om en livsnødvendighet: å sikre at partiets politikk til enhver tid tjener revolusjonen ved at den springer ut fra og er kontrollert av arbeiderklassen. Den eneste måten dette kan skje på, er at partiet selv "er en del av" arbeiderklassen. Proletariseringskampanjen denne gang er derfor ikke en hvilken som helst "nå-må-vi-knytte-kontakt-med-massene"-kampanje, den er rettet spesielt mot arbeiderklassen og særlig mot storindustrien ("base-politikken"). Som hovedregel vil dermed arbeid på andre områder (blant lærere, miljø-arbeid, kulturpolitikk) være underordnet og ha lavere prioritet i denne perioden. Selvsagt eksisterer muligheten for å begå mekaniske feil av typen "nå nedlegger vi alt arbeid utenfor industriproletariatet", men denne feilen er klart underordnet mulighetene for høyrefeil som "proletarisering er bra, men akkurat vårt område er så viktig at vi ikke kan avse kadre til utplasing. Har dette preget L-laget til nå?

Det er rett at valget om proletarisering idag skal være en frivillig sak ut fra en overbevisning om at dette er viktig og at partiet og arbeiderklassen trenger oss. Diskusjonene skal føres med alle kamerater og være grundige. I vårt partilag (med så mange bra kadre!) skulle dette egentlig bety at dersom en bestemte seg for å bli der en var, skulle dette være etter grundige overveielser. Vi mener der er grunn til å advare mot en tendens til å ville oppfylle en minimumsmålsetting mest mulig smertefritt, for så å glemme hele saken. Diskusjonene må tvert om konsentrere seg om det politiske innholdet i kampanjen.

Vi mener proletariseringsdiskusjonen på siste partilagsmøte hadde endel alvorlige feil. Litt satt på spissen kan møtet dekket av følgende sitat fra Liberalismen: "Dersom en etter å ha fått en riktig teori, innskrenker seg til tomt snakk om selve teorien, legger den på is og ikke omsetter den i praksis, da er denne teorien av ingen betydning, om den er aldri så god." Vi tror mange gikk heller mindre enn mer entusiastiske fra møtet. Hva var feil? Ved siden av endel politisk baktunghet fra styret (vi var så opptatt av å "lede" møtet at vi sjøl ikke offensivt kjørte fram en rett politikk, begge i styret er innstilt på å proletarisere seg), mener vi hovedfeilene var mangel på åpenhet mellom kameratene og kanhende en viss skinnenighet i spørsmålet om industriproletariatets strategiske betydning (M. [redacted]?, R. [redacted]?, hva med lærerlaget?). Men vi tror det viktigste var mangelen på åpenhet og dristighet. Det var få eller ingen nye som hadde be-

stemt seg for utplasing, de fleste satt og var redde for å "presse" diskusjonen, dvs gjøre den konkret. Folk satt stort sett og holdt kjeft ut fra en følelse av at "alt du sier kan bli brukt mot deg". Vi mener det ikke er en tilstrekkelig forklaring at styret ikke klarte å stille de motsigelsene som kom fram skarpt. Folk satt i "glasshus" og torde ikke kaste den første steinen.

Men vi tror også endel kamerater "i all hemmelighet" hadde bestemt seg for selv ikke å la seg proletarisere og at disse for endel holdt kjeft fordi de sjøl ikke var aktuelle for utplasing (litt hardt?). Jansett tror vi vi bør merke oss det Mao sier i Liberalismen om at "når en sak ikke direkte angår deg, lar du tingene seile sin egen sjø. Enda du vet utmerket godt hva som er feil, sier du minst mulig. Og du er verdenskløk og holder deg på den sikre siden for å unngå feil. Du adlyder ikke ordre, men setter dine egne personlige meninger i første rekke. Du ønsker at organisasjonen skal ta hensyn til deg, men vil ikke godta organisasjonens disiplin." Kan vi godta dette? Har vi ikke alle ansvar både for hverandre og partiets politikk selv om avgjørelsene ikke direkte berører oss?

Mot dette vil vi vise et eksempel på en god proletariseringsdiskusjon i K-laget. Utgangspunktet var den at en bestemt kamerat skulle diskuteres for utplasing. I stedet for å ta utgangspunkt i kameratens argumenter for ikke å proletarisere seg, ble det kjørt rundt hvor alle skulle si hvorfor nettopp denne kameraten skulle proletarisere seg. Det som ble oppnådd med dette var iallefall to ting: For det første ble alle kamerater presset til å gi uttrykk for egne observasjoner om denne kameraten, slik de hadde opplevd ham i lagssammenheng. Dermed fikk de brutt gjennom en tendens til å si "vi kan jo ikke uttale oss, for vi kjenner deg jo ikke egentlig." For det andre fikk hele laget anledning til å ta et oppgjør med tendensen til å se proletariserings som først og fremst en korrigeringsoppgave for den enkelte kader ("du kan kvitte deg med småborgerlig døgnrytme" osv.). I stedet fikk laget stilt nokså skarpt det som må være hovedspråkmålet for alle som kaller seg kommunister. Hvilke egenskaper, sterke sider, er det du og jeg har som kan hjelpe arbeiderklassen (og partiet)?

Diskusjonen i K-laget viste (litt overraskende for noen) at der var endel gode sterke trekk nettopp hos denne kameraten som han kunne bruke til å tjene folket, og der var enighet om at det var først og fremst disse, og ikke de dårlige sidene, som kunne føre til at kameraten kunne proletarisere seg. Dette eksempelet skulle også vise at den ytre formen, rammen for disse diskusjonene har forholdsvis lite å si, det som teller er at diskusjonene er konkrete og åpne nok, og at vi allefester blikket der det skal festes.

Vi synes foreløpig at proletariseringsdiskusjonene har vært dårlige for jentenes vedkommende. Vi tror dette først og fremst skyldes at ledende organer (inkludert oss i styret) har vært altfor lite flinke til å ta det opp offensivt, som et eget spørsmål. Blant endel jenter i partiet er stor usikkerhet på spørsmålet om jenter i det hele tatt kan få jobb i særlig den prioriterte delen av storindustrien. Pr. idag er det få jenter som har tatt konsekvensen av proletariseringskampanjen og de som har, har tatt jobb innenfor tekstil. Men etter undersøkelser partiet har foretatt,

Vi prentar oppatt frå "Dagning", avisa til NKS i Bg., frå 12/3-75:

LÆRDOMMEN FRA 8. MARS:

ENHET MOT CLARA-GRUPPAS SPLIT- TELSESLINJE!

8. MARS - EN SEIER!

At 8. mars ble en seier for Kvinnefronten vil vel få benekte. Over 1000 gikk i toget (nesten det dobbelte av "fellestoget") og 5-600 fikk stuert seg inn på festmøtet. 200 kom ikke inn. Men oppslutningen om Kvinnefrontens riktige linje er også en seier for hele kvinnebevegelsen. Splittelsesmakerne ble avvist. 8. mars bekrefter til fulle vår linje om at:

- Kvinnefronten er den ledende organisasjonen innenfor kvinnebevegelsen. Kvinnefronten er spydodden i kvinnekampen.
- Kvinnefronten står på en rett linje i kvinnekampen: en kamplinje, prioritere kravene til arbeiderklassens kvinner, samle folk på kampkrav framfor på analyser.
- Kvinnefronten er den organisasjonen som kan mobilisere bredt på denne riktige politikken.

Kvinnefronten markerte sin styrke 8. mars.

Men det gikk 600 i det andre toget. Motbeviser ikke dette det vi nå har sagt? Nei, det bare bekrefter at selv når de tre andre kvinneorganisasjonene plyss SV og DNA mobiliserer, så greier de bare å samle vel halvparten så mange som Kvinnefronten. Når vi tar i betraktning hvilke partier som her mobiliserte mot Kvinnefronten og de målsettinger de hadde satt seg, er nederlag den eneste mulige oppsummeringen for dem som ville splitte Kvinnefronten. Det greide de nemlig ikke.

Mange - på begge sider - har beklaget bruddet. Det er sjølsagt sant at samlet står vi sterkere, men da må vi stå samlet om en riktig politikk. En prinsippløs enhet, en enhet som knebler en organisasjon, er en dårlig enhet. Et samarbeid må skje mellom likeverdige parter, der ingen prøver å spille på motsigelser internt i andre organisasjoner, der hver organisasjons grunnplan sjøl må få anledning til å avgjøre hva den vil stå inne for.

Hva ville en samling i år betydd? Det ville betydd en samling om Clara-gruppas politikk. Dette ville ikke tjent kvinnekampen hverken på kort eller lang sikt. Derfor var det riktig og bra for kvinnekampen at Kvinnefronten sørget for at den riktige linjen ble markert og fikk oppslutning.

Hvordan kan vi si at "fellestoget" var en oppslutning om Clara-gruppas linje? For det første fordi toget kom i stand som et resultat av deres splittelsespolitikk. For det andre fordi enheten i den mangfoldigheten av retninger som sluttet opp om dette toget, var en enhet mot Kvinnefronten. Vi skal se nærmere på dette:

1) Det er bare her i Bergen at det finnes et organisatorisk uttrykk for de idéene Clara-gruppa står for. Det er derfor bare i Bergen at disse idéene er blitt representert i Samarbeidsutvalg og forhandlinger. Det er bare i Bergen at enhet ble umulig etter deres utkjør. Alle andre steder greide kvinneorganisasjonene å samle seg om en felles politikk 8. mars. Konklusjonen må derfor bli at motsigelsene mellom de forskjellige kvinneorganisasjonene har vært mulig å løse alle andre steder i landet, og også tid-

ligere år i Bergen. Bare i Bergen har det vært en organisasjon som kunne spille på motsigelsene mellom Kvinnefronten, Nyfeministene og Gruppe 65, og utnytte disse i sitt angrep på Kvinnefronten.

2) Clara-gruppa er først og fremst en anti-Kvinnefront-organisasjon. Både før og etter de brøt ut av Kvinnefronten har deres politikk i hovedsak vært å angripe og sverte Kvinnefronten. I stedet for å delta i aksjoner eller debatter (f.eks. i Studentersamfunnet) som kunne utvikle kvinnekampen, har de brukt all sin tid og alle sine krefter på å gi ut hefter som angriper Kvinnefrontens medlemmer, demokrati og politikk. Sist viste dette seg i abortaksjonen i januar, der de ikke ville delta fordi de ville prioritere 8. mars. Nå ser vi hva de mente med det! I stedet for å stille kvinnekrav, prioriterte de å bekle Universitetet med veggaviser om hvor fæl Kvinnefronten var. Det har Clara-gruppa alltid kapasitet til.

På Studentersamfunnets møte 7/3 slapp katten ut av sekken. Der begrunnet Signe S. [redacted] hvorfor de hadde gått inn for Elisabeth A. [redacted]. Det var fordi hun stod på den samme politikken som dem (og alle foreslår jo talere de er enige med), og at denne politikken ville de styrke i Kvinnefronten. Og de er dristige nok til å kalle dette "et kompromissforslag"! Dette bekrefter alt vi har sagt om at de bare var ute etter å sette mindretall og flertall i Kvinnefronten opp mot hverandre.

3) Disse angrepene legitimerer de med sosialisme-pratet sitt og angrep på AKPs brei-front-linje. Vi har tidligere argumentert utførlig for hvorfor vi mener Kvinnefronten ikke bør ha en sosialistisk plattform i dag. Et nesten enstemmig landsmøte i Kvinnefronten februar 1974 har gitt uttrykk for det samme. Clara-gruppas krav om en sosialistisk plattform er altså avvist. Clara-gruppas form for "sosialisme" bør også avvises. Som kommunister mener vi at det minste man må kunne forlange av folk som kaller seg sosialister, er at de peker på veien til sosialismen. Clara-gruppa sier ingenting om dette, de tar ikke stilling til vapna revolusjon eller proletariatets diktatur, til tross for at dette er den eneste form for sosialisme verden har sett. De markerer seg derfor som reinhårige opportuniste fordi de ikke tar stilling til de mest brennende spørsmål i den sosialistiske bevegelsen. Clara-gruppas prat om sosialisme blir derfor bare prat og dette ser vi tydeligere ved å undersøke hva de står for i norsk politikk.

4) Hva er kjernen i deres politikk i dag? For det første en anti-"tjen-folket"-linje. Som kommunister mener vi - i tråd med Mao Tsetung - at et av de viktigste prinsipper for kommunister er å tjene folket. Clara-gruppa har bare forakt til overs for slike prinsipper. I stedet for å ta utgangspunkt i de norske kvinners situasjon og stille krav som er i deres interesse og som er i tråd med det objektive målet vårt, sosialismen, prioriterer de å "tilføre kampen" sine snevre perspektiver. I stedet for å reise parolen "rett til arbeid", gir de seg til å forklare at et slikt krav bare gir illusjoner, at det aldri kan oppnås under kapitalismen og at det er feil å stille slike krav. Videre sier de at parolen "nei til rasering av kvinnearbeidsplasser" er reaksjoner fordi den bidrar til å opprettholde kjønnsrollemønsteret i arbeidslivet. Dette er deres "Perspektiv". I stedet for å ta utgangspunkt i at denne parolen er i samsvar med kvinnearbeidernes interesser og er rettet mot monopolkapitalen.

Slike idéer bidrar kun - i den grad de når ut til folk - til å legge en demper på kampviljen. "Det nytter ikke likevel" er et refrong vi ofte møter på når vi mobiliserer. Clara-gruppa gjentar det samme med et par "sosialistiske" fraser. Dette er en hån mot

sosialismen. Den skal være en veiledning til handling, ikke en unnskyldning til å sitte på ræven! Hvem som har objektiv interesse av at den blir det, skulle være klart for alle.

For det andre ytrer Clara-gruppas politikk seg som anti-kommunisme. Dette trenger vi ikke gå lenger enn til 8. mars for å vise. De kritiserer oss for at vi går inn for breie fronter (vi går inn for å forene så mange som mulig om kampkrav som retter seg mot monopolkapitalen). Sjøl danner de front mot Kvinnefronten 8. mars på anti-kommunistisk grunnlag. De kunne ikke godta Kvinnefrontens kandidat til hovedtaler. Men de kunne danne enhetsfront med folk som drev en antikommunistisk hetskampanje i Studvest og Bergens ~~Arbeiderblad~~ Arbeiderblad. At Clara-gruppa blir omfavnet av antikommunister (og ikke tar avstand fra slike omfavnelser) viser dessuten at antikommunister meget godt kan godta Clara-gruppas "sosialistiske" paroler, at venstre-frasene deres bare dekker over en svart, reaksjonær politikk. Også antikommunister stiller seg spørsmålet "Hvem er våre venner, og hvem er våre fiender?". Svaret de gir på dette bør være en pekepinn for progressive om hvem som er deres fiender og venner.

Vårt svar på et slikt spørsmål er:

- Slutt opp om Kvinnefronten!
- Avvis Clara-gruppas splittelsespolitikk!
- Avvis Clara-gruppas falske "sosialisme"!

TRYGGLEIKEN - SÆRLEG VIKTIG I SAMBAND MED PROLETARISERINGA

Ein kar som jobbar kør i Bergen fekk høyra at ein annan på same arbeidsplassen - ein leiande klubbtilitsmann og AP-mann - hadde heller god greie på hendingar i ml-rørsla. AP-mannen og venene hans

- kjende til at karen var ml-ar, alt i prøvetida før arbeidaren hadde markert seg i det heile tatt. Arbeidaren har ikkje tidlegare drive politisk arbeid her i fylket.

- kjende til andre som hadde freista få seg jobb, men blei avviste då dei var ml-arar.

- meinte seg trygge på at dei ville spora opp og avvisa ml-arar som ville få seg jobb der i framtida ("dei visste kven dei var", "dei hadde namna").

Han visste òg at karen hadde kontakt med kjende folk i AKP(m-l) i Bergen. Desse hadde karen bare truffe på møte.

Dette tyder på:

- me blir regelmessig overvåka, mellom anna på møte

- dei har heller godt kjennskap til organisasjonen (veit mellom anna om ml-arar som har freista f seg jobb)

- i dette skitne spelet har privat og statleg overvåkingsteneste eit nært og godt samarbeid med ENA-folk.

Hendinga på Jernstøperiet peikar òg i same leia. og tyder òg på at me må skjærpa tryggleiken.

Eg trur me beint fram må rekna med at det som kjem utanfor organisasjonen, det kjem òg fram til overvåkingstenesten, særleg på Universitetet (gjennom AUP?). Me kan ikkje lita på nokon utanfor ml-rørsla - om dei sjølv er t.d. ærlege SV'arar, kan dei koma til å deia det vidare til partikameratar som, syner det seg, ikkje har reint mål i posen.

Når det gjeld slikt som kven som søker seg jobb, er det heller ikkje vits i at alle medlemmer veit dette. Korfor skal dei det? Einaste verknaden er at det straks aukar faren for at dette siv ut - særleg på Universitetet. Det er dessverre utvikla ein dårleg stil med mykje lausprat internt om at "no leitar han og han etter jobb", "no har ho fått seg jobb der og der". Kva er hensikten med slikt preik? Det bør halda opp snarast råd.

SKJÆRP TRYGGLEIKEN -

VOKT DYKK FOR DEI SOSIALDEMOKRATISKE HANDTLANGARANE TIL BORGAR-SKAPET

TIL ØKONOMIKAMPANJEN:

Eit nyskipa partilag kan stå som eit godt føredøme i økonomi-kampanjen:

Me diskuterte kampanjen, og kor mykje me burde skyta til. Me varuvisse på dette, då me ikkje kunne retta oss etter ytingane i den førre kampanjen. Kor djupt burde kvar einskild grava i lommeboka?
~~xxxxx~~

Me kom fram til 3 tiltak:

- ei dagsløn frå kvar (eit par ga bruttoløna)
- "utsal" på bøker o.l. me har som me godt kan gje frå oss, men som har verdi.
- kronerulling.

Me kom fram til ein totalsum me synst var rimeleg ut frå dette. Me garanterte for eit beløp som svara til kr. 250 på kvar (i gjennomsnitt). Dette blei betalt på dagen (forskuttert, tatt ut av banken). Men ville òg freista på inn meir, om me makta det.

Me slo òg fast at økonomien burde stå som eit lite punkt på kvart møte.

Me trur alle laga godt kan gjennomføra (kan henda over-oppfylla?) økonomi-kampanjen om dei

- diskuterer, ~~sag~~ blir samde på politikken
- gjer vedtak om konkrete tiltak, t.d. slike me kom fram til.

FRAM FOR EIT RETTELEG SJØLVBERGA FYLKESPARTI - RUSTA FOR STORE INNSATSAR I KLASSEKAMPEN.

O ■.

STORT
L O P P E M A R K E D I BERGEN

19. APRIL - GRIEGHALLEN

AKP(m-1) i Bergen gjennomfører eit løppemarked i Grieghallen som eit tiltak i økonomikampanjen føre valet. ~~Måxxx~~ Om me maktar å dobla inntekten frå løppemarknaden i fjor, må me seia me er godt i gang. Dette skulle ikkje vera vanskeleg med litt meir arbeid og me dei røynslene me fekk i fjor.

GJER LØP MARKNADEN KJEND FOR VENER OG NABOAR - DA KAN DEI OG GJE LØPPAR, OG DU KAN FA DISKUTERT MED DEI KOR VIKTIG DET ER MED EIN GOD ØKONOMI FOR RAUD VALALLIANSE.